

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

ÎNCHEIEREA PENALĂ nr.1

Dosar nr. 1/2011

Sedința din Camera de Consiliu de la 12 octombrie 2011

PREȘEDINTE : Rodica Aida Popa

Vicepreședintele

Înaltei Curți de Casație și Justiție

Ionuț Matei

- judecător

Traian Gherasim

- judecător

Mariana Ghena

- judecător

Georgeta Barbălată

- judecător

Magistrat asistent: Cristina Pascu

S-a luat în examinare, potrivit art.24¹ din legea nr.304/2004, admisibilitatea cererilor de recurs formulate de recurenții BÎRSAN GABRIELA VICTORIA și BÎRSAN CORNELIU împotriva încheierii nr.6 din 6 octombrie 2011, pronunțată în Camera de consiliu de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală.

În lipsa părților, a căror citare nu a fost dispusă, potrivit art. 24¹ din Legea nr.304/2004.

CURTEA

Asupra cererii de recurs de față;

Din actele dosarului constată următoarele:

Prin încheierea din camera de consiliu nr.6 din 6 octombrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală a fost admisă cererea formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Secția de Combatere a Corupției în dosarul nr.82/P/2011 și, în baza art.100 al.3 Cod procedură penală a fost autorizată percheziția în imobilele domiciliu și respectiv sediu al S.C.P. „Gherbovan - Silinescu” ale învinuiților Bîrsan Gabriela Victoria, Pușoiu Iuliana și Gherbovan -

Silinescu. Autorizația a fost acordată pe o perioadă de 10 zile, începând cu data de 6 octombrie 2011.

Pentru a pronunța această soluție instanța a reținut că, în vederea lămuririi cauzei (ce formează obiectul dosarului nr.82/P/20011 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție), aflării adevărului și exercitării rolului activ al organelor de urmărire penală se impunea efectuarea percheziției, aceasta putând contribui la soluționarea cauzei, prin obiectele și înscrisurile care se pot identifica și care pot avea relevanță în investigațiile efectuate de organul de urmărire.

Împotriva acestei încheieri recurenții au formulat cereri de recurs.

Examinând cererile de recurs cu privire la admisibilitatea acestora se constată că sunt inadmisibile și vor fi respinse, pentru considerentele ce urmează.

Analizând dispozițiile art.129 și art.21 din Constituție prin raportare la dispozițiile art.385¹ alin.2 din Codul de procedură penală, coroborat cu dispozițiile art. 24¹ din Legea nr. 304/2004, se constată că exercitarea căilor de atac se realizează în condițiile legii, prin utilizarea acelor căi de atac apte a provoca un control judiciar al hotărârii atacate, admisibilitatea căilor de atac fiind condiționată de exercitarea lor exclusiv în cazurile în care legea permite promovarea unei anume căi de atac, cu respectarea termenelor și motivelor pentru care se poate pretinde reformarea soluției pronunțate de către o instanță judecătorească.

Cu privire la situația concretă dedusă judecății se constată că legea procesual penală nu dă dreptul la a ataca prin promovarea separată a căii de atac a recursului împotriva încheierilor pronunțate în cursul procedurii reglementată de dispozițiile art. 100 Cod procedură penală, de la regula anterior enunțată legea neadmițând excepții.

Totodată, raportând norma precitată dispozițiilor art. 385¹ alin. 2 și 3 Cod procedură penală rezultă că încheierile cu privire la care legea nu prevede că pot fi atacate separat cu recurs pot fi atacate odată cu fondul, această regulă găsindu-și aplicabilitatea și în speța de față.

Având în vedere aspectele anterior relevate se va concluziona în sensul că neprevăderea dreptului de a exercita o cale de atac împotriva încheierilor pronunțate în cursul judecății nu încalcă și nici nu limitează drepturile procesuale ale părților, ci contribuie la justa soluționare a cauzei, având în vedere și respectând specificul etapei procesuale în care cauza se află, în speță, a urmăririi penale, reglementată de Codul de procedură penală, partea specială în Titlul I, Capitolul I.

Cu privire la susținerile apărării privind admisibilitatea căii de atac a recursului în temeiul dispozițiilor art.13 și art.6 din Convenția Europeană pentru

Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale se vor reține următoarele:

Dreptul la un tribunal, creație a Convenției, este o componentă esențială a sistemului de garanții instituit prin art.6 paragraful 1 și cuprinde în conținutul său dreptul de a avea acces la justiție sau la un judecător.

Dreptul la un recurs efectiv, prevăzut de art.13 din Convenție este un drept subiectiv de natură procedurală care nu are o existență independentă și nu semnifică posibilitatea atacării oricărui act al autorităților naționale, ci doar pe cele care au încălcat unul dintre drepturile garantate prin Convenție.

Altfel spus, verificarea efectivității dreptului prevăzut de art.13 se circumscrie interpretării și aplicării normelor naționale prin prisma ansamblului de garanții procesuale ce caracterizează urmărirea penală în dreptul român. O interpretare contrară ar conduce la aplicarea de fiecare dată a dispozițiilor art.13 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale pentru orice măsură procesuală, ceea ce ar afecta însăși buna desfășurare a urmăririi penale.

Rezultă, așadar, că susținerile privind admisibilitatea recursului întemeiat pe norma convențională mai sus menționată sunt nefondate, întrucât reglementarea posibilității de atacare cu recurs a încheierilor pronunțate în cursul urmăririi penale în faza procesuală a soluționării cauzei în primă instanță și, eventual, odată cu declararea căii de atac împotriva hotărârii pronunțată în primă instanță, nu aduce atingere drepturilor garantate de Convenție și a celor prevăzute de legea națională.

Pentru considerentele ce preced, se constată că în speță calea de atac a recursului a fost promovată împotriva unei încheieri care nu se atacă separat, așa încât sunt incidente dispozițiile art. 24¹ din Legea nr. 304/2004, iar potrivit normei legale precitată, raportată la prevederile art.385¹⁵ pct.1 lit.a din Codul de procedură penală, cererile de recurs vor fi respinse, ca inadmisibile.

Văzând și dispozițiile art. 192 alin. 2 Cod procedură penală,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Respinge, ca inadmisibile, cererile de recurs, formulate de recurenții BÎRSAN GABRIELA VICTORIA și BÎRSAN CORNELIU împotriva încheierii din Camera de Consiliu nr.6 din 6 octombrie 2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală în dosarul nr.6/2011.

Obligă fiecare recurent la plata sumei de 200 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 12 octombrie 2011.

VICEPREȘEDINTELE
ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Judecător Rodica Aida Popa

JUDECĂTORI:

Ionuț Matei

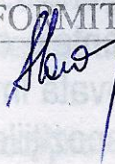
Traian Gherasim

Mariana Ghena

Georgeta Barbălată

MAGISTRAT ASISTENT
Cristina Pascu

PENTRU
CONFORMITATE

Red. C.P.